

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/42/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014201125
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014201125.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa : W. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A., štátny príslušník Mongolska, bez cestovných dokladov, t.č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov, Sečovce, zastúpený: JUDr. Marianna Lechmanová, advokátka, Štúrova 20, Košice, IČO: 42 249 163, proti odporcovi: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. s. PPZ-HCP-PO9-363-011/2014 zo dňa 26. augusta 2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1. októbra 2014, č. k. 4Sp/24/2014-38, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 1. októbra 2014, č. k. 4Sp/24/2014-38, **p o t v r d z u j e** .
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Košiciach rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. s. PPZ-HCP-PO9-363-011/2014 zo dňa 26.08.2014, ktorým bol navrhovateľ zaistený podľa § 88a ods.1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré bez zistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozsudku uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie citovaného rozhodnutia odporcu zo dňa 26.08.2014, ktorým odporca v zmysle § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistil navrhovateľa dňom 26.08.2014 o 15:00 hod. na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.01.2015 na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa, podaný prostredníctvom splnomocnenej advokátky, nie je dôvodný.

Poukázal na to, že z obsahu spisu bolo zrejmé, že dňa 31.05.2013 navrhovateľ požiadal o azyl z dôvodu zlej situácie pre rodinu a z obavy o svoj život a bol umiestnený v Záchytnom tábore v Humennom. Po preložení do Pobytového tábora v Opatovskej Novej Vsi, odkiaľ dňa 13.08.2013 svojvoľne odišiel, sa zdržiaval vo Veľkej Británii. Na základe informácie o dublínskom transfere z Veľkej Británie do SR (MÚ MV SR č. p. MÚ-231/DS-DŽ-2014) bol v zmysle Dublínskeho nariadenia vrátený späť na územie SR z Veľkej Británie. Je pozitívne letrovaný v IS CLK a IS MIGRA.

Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie žiadateľa o udelenie azylu je potrebné z dôvodu § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Existenciu rizika úteku navrhovateľa odporca v napadnutom rozhodnutí náležite odôvodnil skutkovými okolnosťami, že navrhovateľ po tom, čo prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území SR, svojvoľne opustil pobytový tábor s voľným pohybom a územie SR, aby uskutočnil svoj pôvodný zámer dostať sa do Nemecka a od tohto času sa ani nezaujímal o výsledok azylového konania. Navrhovateľ uviedol, že na území SR nezotrval, pretože si myslel, že v azylovom konaní bude pokračovať v Nemecku a obával sa, že azyl nedostane a bude vrátený späť. Na záver dodal, že to je všetko, čo chcel uviesť a viac sa nechce vyjadrovať k tejto veci. Krajský súd preto považoval za neopodstatnenú túto odvolaciu námietku.

V zmysle § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné, menej závažné prostriedky, na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal možnosťami uložiť navrhovateľovi povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, ako to už bolo uvedené a jeho neuloženie odôvodnil osobnými a ekonomickými pomermi účastníka konania. Aj v tomto smere preto krajský súd považoval za nedôvodnú odvolaciu námietku ohľadom prezumpcie zaistenia. V roku 2013 po podaní žiadosti o azyl bol navrhovateľ umiestnený v pobytovom tábore, teda nebol zaistený, čo navrhovateľ využil na nelegálny vstup na územie Nemecka. Vzhľadom na túto skutočnosť je preto odôvodnený záver odporcu o účelovosti žiadosti navrhovateľa o azyl, hoci táto skutočnosť nie je zákonnou podmienkou zaistenia navrhovateľa v zmysle § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ bol zaistený v deň jeho transferu z územia Veľkej Británie podľa Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 a súd posudzuje napadnuté rozhodnutie odporcu na základe skutkového stavu v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s tým poukazuje krajský súd na nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 147/2013-50, ktorý v bode 7.2 uviedol, že „zaistený cudzinec nemusí byť z pohľadu čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru reálne a efektívne vyhostiteľný ihneď v okamihu zaistenia, pretože počas konania o vyhostení môže konajúci orgán verejnej moci zistiť také okolnosti, ktoré vyhosteniu bránia, ale v čase zaistenia známe neboli, rovnako ako môže príslušný orgán zistiť také skutočnosti, ktoré pôvodne neprípustné sa javiace vyhostenie umožnia. Opačný výklad by robil zaistenie na účely konania o vyhostení podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru neprípustným.“

Z vyššie uvedených dôvodov nie je možné podľa krajského súdu považovať námietky navrhovateľa pod č. 1/, 2/ a 3/ za opodstatnené.

K námietke 4/, týkajúcej sa doby zaistenia krajský súd uviedol, že táto dĺžka bola riadne odôvodnená v súlade s platnou právnou úpravou, pričom táto sa počas celého zaistenia monitoruje, či je opodstatnená alebo nie, s poukazom na ust. § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov. Odporca stanovil čas, dokiaľ sa nevyhnutne musia vykonať všetky opatrenia k tomu, aby sa zistili skutočnosti uvádzané

navrhovateľom v azylovom konaní, o ktorom sa má rozhodnúť v zákonnej lehote podľa ust. § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle.

Krajský súd uviedol, že je toho názoru, že riziko úteku u navrhovateľa je dané, aj bez ohľadu na to, že navrhovateľ túto nechce spájať s predchádzajúcim útekom. Predpokladom na túto obavu je celkové správanie sa navrhovateľa, ktorý síce podal žiadosť o udelenie azylu na území SR, ale sám ušiel z príslušného zariadenia na území SR a bol vrátený z územia Veľkej Británie späť.

Podľa ust. § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Z uvedených dôvodov nie je možné považovať námietky navrhovateľa pod bodom 4/ za opodstatnené, pretože tak dĺžka zaistenia, ako aj samotné skutkové okolnosti, ktoré viedli k tomuto zaisteniu, boli v súlade s platnou právnou úpravou, citovanou v napadnutom rozhodnutí.

Na záver k spomínanému nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 147/2013 krajský súd doplnil, že nemožno súhlasiť s paušálnym a inak bližšie neodôvodneným záverom navrhovateľa, že zaistenie navrhovateľa zo všetkých uvedených dôvodov nemôže spĺňať požiadavky na zásah do osobnej slobody jednotlivca v zmysle rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky navrhovateľa za nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach a argumentácii dôvodov zaistenia poukázal na písomné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Krajský súd námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnuté rozhodnutie odporcu č. s. PPZ-HCP-PO9-363-011/2014 zo dňa 26.08.2014 v zmysle § 250q ods. 2 OSP ako zákonné potvrdil.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že je štátnym príslušníkom Mongolska a na územie Slovenskej republiky bol prevezený z územia Veľkej Británie. Na základe Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa ustanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov bol navrhovateľ vrátený dňa 26.08.2014 na územie Slovenskej republiky z Veľkej Británie.

Navrhovateľ podal odvolanie voči rozsudku krajského súdu z nasledujúcich dôvodov:

I/Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Navrhovateľ uviedol, že vytýka správnomu orgánu ako aj prvostupňovému súdu, že nedostatočne zistili skutkový stav veci a rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie odporcu ako aj prvostupňového súdu je arbitrárne a nepreskúrateľné.

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením uviedol, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok zo dňa 21.10.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 09.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.04.1994, týkajúci sa sťažností č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.05.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa 15.03.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.08.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 04.05.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a

rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrážnosti (svojvoľnosti).

Dôvody, pre ktoré odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa sú podľa navrhovateľa nedostatočné vo vzťahu k čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd, z dôvodu, že odporca neuviedol, konkrétne na aký účel v zmysle čl. 5 ods. 1 Dohovoru rozhodol o zaistení navrhovateľa. Navrhovateľ poukázal na to, že pozbavenie osobnej slobody nie je možné subsumovať pod žiaden dôvod v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, a preto je napadnuté rozhodnutie o zaistení odporcu v rozpore s dohovorom. Odporca v rozhodnutí o zaistení iba formálne uviedol súlad s citovaným článkom dohovoru avšak bez bližšej právnej úvahy, ako k takému záveru dospel. Rozhodnutie odporcu o zaistení je preto nepreskúmateľné.

Prvostupňový súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistil, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, s týmto právnym názorom prvostupňového súdu sa navrhovateľ nestotožňuje. Navrhovateľ uviedol, že jeho zaistenie nie je výnimočnou okolnosťou a nie je ani v súlade so zásadami nevyhnutnosti a proporcionality, nakoľko existujú iné menej invazívne riešenia, ktoré mal v danom prípade odporca aplikovať.

2/ K rizika úteku navrhovateľa ako účastníka konania uviedol, že správny orgán zovšeobecnil vo svojom rozhodnutí na strane 5 rozhodnutia o zaistení riziko úteku účastníka konania.

Prvostupňový súd sa v otázke rizika úteku navrhovateľa v plnom rozsahu stotožnil s názorom správneho orgánu, keď sa navrhovateľ nezaujímal o výsledky azylového konania, ktoré prebiehalo v Slovenskej republike. Navrhovateľ nevedel, že po podaní žiadosti o azyl je potrebné zotrvať na území Slovenskej republiky. Je preto otázne, či je nevyhnutné trestať navrhovateľa zásahom do jeho osobnej slobody, tým, že je zaistený, keď ani nevedel o tom, že sa musí na území Slovenskej republiky zdržiavať. Navrhovateľ udáva, že keďže teraz už vie, že musí počkať do skončenia konania o udelenie azylu v Slovenskej republike, určite by tak toho času urobil.

V rozhodnutí o zaistení na str. 6 napadnutého rozhodnutia odporca udáva, že prehodnocoval aj skutočnosť, či trvá účel zaistenia, t.j., či trvá riziko úteku účastníka konania. Správny orgán dospel právnou úvahou k záveru, že riziko úteku trvá, keďže účastník konania už raz porušil povinnosti vyplývajúce mu ako žiadateľovi o azyl zo zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ako aj ostatných príslušných právnych noriem spojených s azylovou procedúrou, pričom utiekol z územia Slovenskej republiky. Nie je možné takýto záver paušalizovať na všetky osoby tretích krajín. V súčasnosti je navrhovateľ v Útvare policajného zaistenia v Sečovciach a to spoločne so svojou manželkou a dvoma maloletými deťmi, ktoré zaistením veľmi trpia. Manželka navrhovateľa E. Z., nar. XX.XX.XXXX podala návrh na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, do dnešného dňa však nebolo v jej právnej veci vydané rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, z dôvodu, že k jej zaisteniu a zaisteniu jej maloletých detí došlo až dňa 08.10.2014. Z tohto dôvodu je potrebné, aby odvolací súd zobral do úvahy už aj nové skutočnosti týkajúce sa rodiny navrhovateľa, ktoré neboli známe v čase rozhodovania Krajského súdu v Košiciach.

3/ Možnosti uplatnenia alternatív zaistenia

Navrhovateľ poukázal na to, že správny orgán sa na str. 7 rozhodnutia o zaistení zaoberal aj možnosťami alternatív zaistenia. Správny orgán skúmal skutočnosti, či účastník konania nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby. Pri výsluchu navrhovateľa síce správny orgán zistil, že navrhovateľ nemá v Slovenskej republike avšak podľa názoru navrhovateľa mal zisťovať aj rodinné väzby v celej EU rodinné väzby. V čase výsluchu navrhovateľa pred správnym orgánom, nebol navrhovateľ zastúpený právnym zástupcom a preto, ak aj ho správny orgán poučil v zmysle § 3 ods. 2 zákona o správnom konaní, mal odporca vynaložiť väčšie úsilie pri zisťovaní skutočného stavu veci, najmä pri spisovaní Zápisnice o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Napokon správny orgán zisťoval iba formálnym spôsobom, či navrhovateľ má finančné zabezpečenie, pričom odporca ani nezisťoval majetok navrhovateľa.

Odporca ako správny orgán podľa názoru navrhovateľa nezistil, že navrhovateľ nemá dostatočné finančné prostriedky. Odporca nemôže odôvodňovať prečo nepripustil alternatívy zaistenia, ak nezistil

všetky okolnosti súvisiace s majetkovými pomermi navrhovateľa.

Navrhovateľ rovnako uvádza, že je irelevantné, či má alebo nemá v Slovenskej republike zabezpečené ubytovanie alebo zamestnanie, nakoľko toto nie je podmienkou toho, aby nebol zaistený.

S týmito alternatívami zaistenia sa však správny orgán vo svojom rozhodnutí náležite nevysporiadal, a teda stále pretrvávajú v danom prípade pochybnosti o tom, či je nevyhnutné zaistiť navrhovateľa na dobu 5 mesiacov, pričom jeho zaistenie by mohlo byť nahradené aj inými alternatívnymi možnosťami, ktoré zákon pripúšťa.

K alternatívam zaistenia sa vo svojom rozhodnutí nevyjadril ani prvostupňový súd, aj keď to vo svojom Návrhu na preskúmanie rozhodnutia navrhovateľ udával. Prvostupňový súd iba poukázal, že s rozhodnutím odporcu sa v celom rozsahu stotožňuje.

4/ Navrhovateľ uviedol, že trvá na tom., že doba, na ktorá je zaistený je neprimerane dlhá

Navrhovateľ uviedol, že odporcu ho zaistil na dobu 5 mesiacov, teda na skoro maximálnu dobu, ktorú mu umožňuje zákon, pričom z rozhodnutia odporcu vyplýva, že navrhovateľ je žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov ho zaistil na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať.

Z príručky UNHCR k otázke zaistenia žiadateľov o azyl, vyplýva, že žiadateľ o azyl môže byť zaistený výlučne pre účel predbežného pohovoru za účelom zistenia základu žiadosti o azyl, pričom táto výnimka zo všeobecného princípu nemôže byť využívaná na ospravedlnenie zaistenia na celé konanie o rozhodovaní o žiadosti o azyl alebo na neobmedzenú dobu. Z uvedeného dôvodu považuje navrhovateľ napadnuté rozhodnutie za nezákonné. S týmito skutočnosťami sa prvostupňový súd podľa názoru navrhovateľa vôbec nevysporiadal.

V konaní o zaistení si treba vždy vo vzťahu ku každému individuálnemu prípadu

uvedomiť, že rozhodnutie o zaistení sa dotýka najzákladnejších práv a slobôd človeka, ktorý je cudzincom neznalým spravidla reči, prostredia zvykov, právneho poriadku atď., v Slovenskej republike. Je preto nanajvýš žiaduce pri rozhodovaní o zaistení dbať nielen na splnenie formálnych kritérií na poskytnutie tlmočenia a právneho zástupcu, ale aj na to, aby účastník správneho konania mal možnosť tlmočenia a právnej služby v čase, keď to považuje za nevyhnutné na ochranu svojich práv a slobôd. (Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 10SžA/9/2014)

Navrhovateľ považoval za dôležité, aby mal právneho zástupcu aj pri spisovaní zápisnice o vyjadrení, avšak toto mu umožnení zo strany odporcu nebolo.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutia odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, navrhol tiež, aby odvolací súd nariadil bezodkladné prepustenie navrhovateľa zo zaistenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporcu sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že zotrváva na vyjadrení k veci tak, ako uviedol v stanovisku pod č. p. PPZ-HCP-P09-363-025/2014 zo dňa 22.09.2014 (toto stanovisko je súčasťou spisového materiálu č. s. PPZ-HCP-PO9-363/2014). Na tomto stanovisku aj naďalej trvá a žiada o jeho akceptáciu pri ďalšom posudzovaní odvolania navrhovateľa proti rozsudku krajského súdu.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporcu rozhodnutím č. PPZ-HCP-P09-363-011/2014 zo dňa 26.08.2014, rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré bez zistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku. Účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ bol zaistený v deň jeho transferu z územia Veľkej

Británie podľa Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu, zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov. Navrhovateľ bol dňa 31.05.2013 o 02:30 hod. kontrolovaný hliadkou OHK PZ Maťovské Vojkovce a nakoľko nevedel hodnoverným spôsobom preukázať svoju totožnosť, bol predvedený na OHK PZ Maťovské Vojkovce. Odporca zistil, že navrhovateľ neoprávnene prekročil štátnu hranicu z územia Ukrajiny do Slovenskej republiky v nočných hodinách dňa 30.05.2013-31.05.2013 v presne nezistenom mieste a čase. Následne dňa 31.05.2013 navrhovateľ požiadal o udelenie azylu, na základe čoho bol presunutý do Pobytového tábora v Opatovskej Novej Vsi, odkiaľ dňa 13.08.2013 ušiel a konanie o udelenie azylu bolo dňa 26.08.2013 zastavené v zmysle § 19 ods. 1 písm. í/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle. V zmysle Dublinského dohovoru bol navrhovateľ transferovaný s eskortou späť na územie Slovenskej republiky z územia Veľkej Británie dňa 26.08.2014, kedy bolo začaté konanie o jeho zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

V ďalšej časti rozhodnutia odporca citoval výpoveď navrhovateľa zo Zápisnice o vyjadrení účastníka konania, spísanej dňa 26.08.2014 pod číslom č. s.: PPZ-HCP-P09-363-010/2014. Odporca poukázal na právnu úpravu - Dohovor o právnom postavení utečencov z roku 1951, Smernicu EP a Rady 2013/33/EÚ zo dňa 26.06.2013, čl. 18 Charty základných práv EÚ, čl. 14 Všeobecnej deklarácie o ľudských právach, poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sža/52/2008 a 1Sža/20/2014. Podkladom pre vydanie rozhodnutia boli informácie o Dublinskom transfere, zápisnica o vyjadrení účastníka, výsledok z lustrácie v IS MV SR a rozhodnutie Migračného úradu MV SR zo dňa 26.08.2013, z ktorých vyvodil, že u navrhovateľa existuje vysoké riziko jeho úteku z územia Slovenskej republiky, s prihladnutím na skúsenosti s utečencami po podaní žiadosti o azyl.

Vo svojom rozhodnutí odporca skúmal rodinné väzby a ekonomickú situáciu navrhovateľa a zistil, že tento nemá žiadne rodinné väzby na území SR, nemá finančné prostriedky, nemá na území SR rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie a z toho dôvodu mu policajný útvar neuložil povinnosť v zmysle § 89 zákona o pobyte cudzincov, pretože nemá na území SR žiadne väzby, nielen rodinné, neovláda slovenský jazyk a nemá dostatok finančných prostriedkov na zabezpečenie ubytovania.

Odporca dospel k záveru, že zaistenie navrhovateľa je nevyhnutné, nakoľko je vysoké riziko jeho úteku, a preto rozhodol, vzhľadom na podanú žiadosť o azyl podľa ust. § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Zaistenie určil do 26.01.2015 a odôvodnil lehotami, ktoré sú uvedené v ust. § 20 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov a aplikačnou praxou Migračného úradu MV SR. Ďalej poukázal na ust. § 88 ods. 3, 4, § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, ako aj na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či

odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a (§ 250l ods. 2 OSP).

Podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa zákona o pobyte cudzincov alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov.

Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa ods. 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov nesmie presiahnuť 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 88 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Na základe skutočností zistených v konaní o zaistení navrhovateľa odporca usúdil, že reálne riziko úteku účastníka konania existuje a trvá, nakoľko navrhovateľ porušil povinnosti vyplývajúce mu ako žiadateľovi o azyl zo zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle ako aj ostatných právnych noriem spojených s azylovou procedúrou, pričom utiekol z územia Slovenskej republiky do Nemecka. Odporca usúdil, že navrhovateľ svojou žiadosťou o azyl na území SR má snahu dostať sa do azylového tábora, kde má voľný režim pohybu žiadateľa o azyl a tento voľný režim by vzápätí využil na útek. Po zhodnotení dôkaznej situácie podľa odporcu reálne riziko úteku účastníka konania v konaní o udelení azylu trvá a existuje dôvodné podozrenie, že navrhovateľ sa opäť pokúsi o útek z územia SR.

Na základe uvedeného odporca rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Navrhovateľ napadol rozsudok krajského súdu z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za dôležité uviesť, že uvedenú námietku navrhovateľ bližšie

nešpecifikoval ani v konaní pred krajským súdom ani odvolacím súdom.

Zo samotnej podstaty preskúmavacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo za takéhoto konania nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods. 1 OSP), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyiac navrhovateľ ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nespresnil aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané, a preto za tejto situácie je možné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že v danej právnej veci rozhodnutie odporcu je v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, nakoľko dôvody uvádzané odporcom v napadnutom rozhodnutí sú zjavne nedostatočné pre účely citovaného článku Dohovoru a odporca v napadnutom rozhodnutí ani neuvádza konkrétne na aký účel v zmysle citovaného článku Dohovoru rozhodol o jeho zaistení. Pozbavenie osobnej slobody navrhovateľa nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru a preto rozhodnutie odporcu je v rozpore s uvedeným článkom.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 31 Dohovoru o právnom postavení utečencov (vyhláseného pod č. 319/1995 Z. z.) sa zmluvné štáty zaviazali, že za predpokladu, že utečenci, ktorí vstúpili na ich územie alebo sa na ňom nachádzajú bez povolenia sa sami bezodkladne prihlásia a preukážu dostatočný dôvod na svoj nezákonný vstup alebo prítomnosť, nebudú ich štáty trestne stíhať pre nezákonný vstup alebo pre prítomnosť utečencov, ktorí prichádzajú priamo z územia, kde ich život alebo ich sloboda boli ohrozené podľa článku 1 tohto dohovoru (ods. 1). Rovnako sa zmluvné štáty zaviazali, že „nebudú na pohyb takýchto utečencov uplatňovať iné obmedzenia, než sú nevyhnutné, a takéto obmedzenia budú uplatňovať iba dovtedy, kým sa ich postavenie v štáte neupraví alebo kým nedostanú povolenie na vstup do iného štátu. Zmluvné štáty poskytnú takýmto utečencom primeranú lehotu a všetky potrebné prostriedky na získanie povolenia na vstup do iného štátu." (ods. 2).

V zmysle odporúčania Rady Európy [Odporúčanie Rady ministrov Rec(2003)5 zo 16.04.2003] sa zaistenie žiadateľov o azyl má okrem iného uskutočniť iba po dôkladnom preskúmaní jeho nevyhnutnosti v každom jednotlivom prípade a obmedzenie osobnej slobody (org. measure of detention) žiadateľov o azyl má byť pravidelne preskúmané súdom v súlade s čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (bod 4 a 5).

Podľa názoru odvolacieho súdu štáty majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie môže byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré ešte nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa „zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu".

Možno preto konštatovať, že zaistenie sťažovateľa je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru.

Prípady pozbavenia slobody v zásade vyžadujú, aby bola periodicky kontrolovaná ospravedlniteľnosť ich ďalšieho trvania. Účelom čl. 5 ods. 4 Dohovoru je umožniť osobe pozbavenej slobody domáhať sa toho, aby súd preskúmal, či toto pozbavenie slobody je zákonné. Vzhľadom na to, že naplnenie podmienok ustanovených zákonom sa v čase vyvíja (najmä pokiaľ ide o existenciu relevantných a dostatočných dôvodov pozbavenia slobody), mala by byť zaistená možnosť domáhať sa takej kontroly opakovane v určitých primeraných intervaloch. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 5 ods. 4 Dohovoru zakotvuje procesnú záruku najmä proti pokračovaniu pozbavenia slobody, ktoré - hoci bolo pôvodne nariadené zákonným spôsobom - sa potom mohlo stať nezákonným a stratiť akékoľvek opodstatnenie. Požiadavky na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody a na periodickú súdnu kontrolu v primeraných intervaloch majú svoje opodstatnenie v tom, že zabezpečujú, aby zadržaná osoba nemusela byť vystavená nebezpečenstvu, že zostane zadržovaná aj dlho po tom, ako jej pozbavenie slobody prestalo byť ospravedlniteľné (Shishkov proti Bulharsku z 09.01.2003, § 88).

Podobne možno smerom k už vymedzeným požiadavkám z čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru poukázať na ďalšie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, napríklad na Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 29.01.2008, č. 13229/03 (najmä § 45), Amuur proti Francúzsku, rozsudok, 25.06.1996, č. 19776/92 (najmä § 43), Abdolkhani a Karimnia proti Turecku, rozsudok, 22.09.2009, č. 30471/08, či Z.N.S. proti Turecku, rozsudok, 19.01.2010, č. 21896/08 (najmä § 56 a § 63).

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Teda, aby bolo pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

Napadnuté rozhodnutie, ktorým odporca podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov rozhodol o zaistení navrhovateľa na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku je vzhľadom na vyššie uvedené možno považovať podľa odvolacieho súdu za riadne odôvodnené v zmysle § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/94/2010 vyplýva, že správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia opísať predmet konania, poukázať na skutkové zistenia, uviesť dôkazy, z ktorých vychádzal a ako sa vyporiadal s návrhmi na vykonanie dôkazov zo strany účastníkov, prípadne s ich námietkami k vykonaným dôkazom. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu tieto atribúty spĺňa. Je nesporné, že odporca pri rozhodovaní o zaistení prihliadol aj na tzv. „návratovú smernicu“ (smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES o spoločných normách a postupoch v členských štátoch pri navracaní neoprávnene pobývajúcich štátnych príslušníkov tretích krajín).

Článok 15 smernice ustanovuje, kedy je možné zaistiť cudzinca, voči ktorému prebieha konanie o návrate a to bez ohľadu na to, či bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, uložený trest vyhostenia, či sa tak stalo za účelom readmisie, prípadne na účely výkonu prevozu podľa osobitného zákona. Uvedený článok sa vzťahuje na zaistenie cudzinca bez ohľadu na účel zaistenia. V článku 15 smernice sú uvedené len dva dôvody zaistenia existencia rizika úteku alebo vyhýbanie sa, či bránenie procesu prípravy návratu alebo odsunu.

Toto ustanovenie je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora povinný dodržiavať aj odporca. Z rozhodnutia odporcu je zrejmé, že odporca objasnil v čom vidí existenciu rizika útoku navrhovateľa.

V zmysle článku 15 ods. 1 smernice môžu členské štáty zaistiť iba štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého navrátenie prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo o výkone vyhostenia, najmä v prípadoch kde hrozí nebezpečenstvo skrývania alebo sa štátny príslušník tretej krajiny vyhýba príprave návratu, či uskutočňovania vyhostenia alebo ho inak sťažuje. K zaisteniu je možné prikročiť len vtedy, pokiaľ nemôžu byť v konkrétnom prípade uplatnené iné dostatočne účinné avšak miernejšie opatrenia.

Odporca sa zaoberal možnosťou uloženia miernejších opatrení, po zistení, že navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky žiadne rodinné väzby, nemá dostatočné finančné prostriedky, nemá na území Slovenskej republiky rezervované ubytovanie alebo zabezpečené zamestnanie, nebola mu uložená povinnosť v zmysle § 89 zákona.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu je zrejmé, že odporca pri rozhodovaní o zaistení navrhovateľa vychádzal z dôkazných prostriedkov- z informácie o Dublínskom transfere č. p.: PPZ-HCP-OCP1-2014/000999-097, zo zápisníc o vyjadrení účastníka konania, z výsledkov lustrácie v informačných systémoch MV SR a z rozhodnutia Migračného úradu MV SR zo dňa 26.08.2013, kedy bolo konanie vo veci udelenia azylu na území Slovenskej republiky podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle zastavené.

Podľa § 4 ods. 6 zákona o azyle cudzinec, ktorý nie je žiadateľom, ale je vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika, považuje sa za žiadateľa okrem cudzinca, ktorého žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bola už v minulosti zamietnutá ako neprípustná alebo ako zjavne neopodstatnená alebo ktorému sa neudelil azyl; konanie o udelenie azylu sa začína vstupom cudzinca na územie Slovenskej republiky.

Podľa odvolacieho súdu odporca sa v konaní o zaistení navrhovateľa, ktorý bol v postavení žiadateľa o azyl dôsledne riadil zákonom o pobyte cudzincov (§ 88a ods. 1 písm. b/ zákon o pobyte cudzincov) ako aj Smernicou Európskeho parlamentu a rady 2013/33/EÚ z 26.06.2013, ktorou sa stanovujú normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu. Odporca dôsledne aplikoval závery rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 30.05.2013 (vec Mehmet Arslan proti Polícii ČR, C-534/11, dostupný na <http://curia.europa.eu>; ďalej len vec A), z ktorého vyplýva, že pokiaľ cudzinec zaistený podľa zákona o pobyte cudzincov požiadava o udelenie medzinárodnej ochrany, pokiaľ je táto žiadosť podaná účelovo (slovami Súdneho dvora „iba s cieľom pozdržať alebo zmariť výkon rozhodnutia o navrátení“) a pokračovanie zaistenia je naďalej objektívne nutné, je možné takéhoto cudzinca ponechať v zaistení.

Obmedzenie osobnej slobody žiadateľov o azyl nevylučuje ani medzinárodné azylové právo, hoci všeobecne stanovuje zásadu, podľa ktorej nie je možné na utečencov (žiadateľov o azyl) nahliadať ako na neoprávnene pobývajúcich osoby a je treba im priznať (okrem iného) právo na slobodu pohybu na území krajiny, v ktorej sa nachádzajú (pozri čl. 26, 31 a 32 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951; ďalej len „Ženevská konvencia“).

Zároveň Súdny dvor v predmetnej veci zdôraznil, že členské štáty musia mať možnosť zabrániť tomu, aby zaistený cudzinec podaním žiadosti o azyl automaticky dosiahol prepustenie zo zaistenia, inak by bol narušený zmysel návratovej smernice, ktorým je účinné navrátenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území (bod 60 rozsudku vo veci A.).

Ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b/ zákona, ktoré aplikoval na uvedený prípad totiž umožňuje zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, a to na základe presne špecifikovaných dôvodov, ktoré plne korešpondujú s požiadavkami Európskej únie na zaistenie takejto kategórie cudzincov, v konkrétnom prípade žiadateľa o azyl, ktorý bol vrátený na územie Slovenskej republiky z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná Slovenská republika.

Dôvod pre zaistenie navrhovateľa teda spočíval v tom, že zaistenie je nutné za zistenie tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, pretože v prípade navrhovateľa existuje riziko jeho úteku.

Námietku navrhovateľa, týkajúcu sa dĺžky zaistenia odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Odporca podrobne odôvodnil z akých dôvodov zaistil navrhovateľa na dobu 5 mesiacov. Uviedol, že dobu zaistenia stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby účastníka konania ako aj aplikačnej praxe Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, kedy je táto doba potrebná na rozhodnutie v žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Počas tejto doby bude Migračný úrad Ministerstva vnútra skúmať jednotlivé dôvody, ktorými účastník konania odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Podľa názoru odvolacieho súdu odporca jednoznačne vo výroku svojho rozhodnutia určil lehotu zaistenia na 5 mesiacov v zmysle ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, pričom presne označil deň, kedy bol navrhovateľ zaistený. Je teda nepochybné, odkedy začala lehota plynúť a ktorým dňom dôjde k jej skončeniu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sza/2/2012 zo dňa 16.02.2012).

Stanovenú lehotu zaistenia odôvodnil existujúcimi skutočnosťami, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu odôvodňujú takýto „čas nevyhnutne potrebný“ na zaistenie cudzinca, pričom povinnosť skúmať podmienky zaistenia v jeho priebehu odporcovi vyplýva priamo z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov, ako to aj uviedol odporca vo svojom rozhodnutí. Uvedené teda nasvedčuje zákonnosti rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa, pretože v danom prípade bolo nevyhnutné nie len pre zistenie skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o azyl, ale aj z dôvodu, že riziko jeho úteku vzhľadom na predchádzajúce správania sa navrhovateľa pretrváva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku.

Preto záver krajského súdu o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, vzhľadom k tomu, že sa vysporiadal s uplatnenými námietkami navrhovateľa (na ich vyhodnotenie pre ich správnosť odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa plne stotožňuje) vypovedá o správnosti postupu krajského súdu pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia odporcu.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.